

Bygningernes Henstaaen ud over Lovet 1875 i Tilfælde af, at de ikke til den Tid have indløst Byggefriheden. Krigsministerens Udtalelser i Folkethinget om denne Tilfjendegivelse have bekræftet, at der ikke herved er sagt Noget om, at disse Reverser derfor skulle opsiges til Udgangen af 1875. Der vil derfor ikke være nogen Grund for Udvalget til at gaae nærmere ind paa Drøftelsen heraf.

Med Hensyn til Grundene gjælder det, at, idet Loven af 6te Juli 1867 betinger de private Eieres Byggefrihed af, at de indløse den deres Grunde paahvilende Servitut, udøver den ikke nogen Tvang. Det skal for enhver privat Grundeier være en fri Sag, om han vil beholde sin Eiendom paa samme Villkaar som hidtil, eller om han vil tilkjøbe sig den uindskrænkede Brugsret derover. Man har søgt at indrette Betingelserne herfor saaledes, at de kunde indeholde en Opfordring for Grundeierne til snart og i saa stor Udstrækning som muligt at ordne deres Mellemværende med Staten, men Loven er ikke anlagt paa nogen Betsatningsvang. Eierne skulle ikke uden Bederlag til Staten erholde den fulde Frihed over deres Eiendom, som Fæstningens Ophævelse fører med sig, men paa den anden Side skulde de

heller ikke, efterat Loven af 6te Juli 1867 er udkommen, stilles ugunstigere end før denne.

Som Følge deraf maa Begrebet om „den berettigede Brug“, som Eierne kunne gjøre af deres Grunde, opfattes nu paa samme Maade som tidligere. Det er den egentlige Bebyggelse, Opførelse af Vaaningshuse til Beboelse, som er betinget af, at Eierne affinde sig med Staten. Saalænge de bruge deres Grunde til Haver eller Marker, bør der ikke nu lægges dem større Hindringer i Veien end forhen, og saadanne Bygninger, som selv efter Correspondancen i 1854 erkjendtes for tilstedelige, saasom Lyshuse, Plankeværker, mindre Drivhuse, smaa aabne Stue osv., bør det heller ikke nu formenes dem at anlægge, selvfølgelig med vedkommende Autoritets Tilladelse og under dens Tilsyn med, at Tilladelsen ikke misbruges. Eigesaa lidt synes der at være Grund til at formene Eierne at foretage indre Forandringer i Bygninger, som erkjendes for berettigede (jfr. Skrivelser Bilag 3, Nr. 5), selvfølgelig ligeledes under et Tilsyn med, at ikke derved Lovens Hensigt omgaaes. Ved at forhindre saadanne Benyttelser af Grundene, der ikke gaae udenfor „den berettigede Brug“, og som ikke tidligere bleve nægtede, vilde Administrationen udøve en Tvang, som Loven ikke vedkjender sig.

II.

Taxationen af de private Grundes Værdiforhøielse ved Bygningsindskrænkningernes Aflysning.

De Oplysninger, som i Krigsministerens Indberetning til Kongen af 29de December 1869 ere givne angaaende Taxationen af de private Grundes Værdiforhøielse ved Demarcationssewitutens Ophævelse (Lovens § 2), ere yderst kortfattede. Der meddeles i det Væsentlige kun, hvorledes Taxationscommissionen sammensattes, og det opgives, at Værdiforhøielsen for samtlige Arealer udgjorde et Beløb af 3,774,070 Rdl., hvoraf dog omtrent 717,000 Rdl. falde paa forskjellige offentlige Institutioner (Communen, Jernbanen, Blinde- og Døvstummeinstituttet), som ifølge Lovens indtægt Bederlag have at erlægge for Bygge-

friheden, saalænge de paagjældende Grunde benyttes i Overensstemmelse med Institutionernes Formaal.

Den foretagne Taxation skal ifølge Loven af 6te Juli 1867 kun være gjældende for fem Aar fra Betsdagsbegyndelsesdagen; efter disse fem Aar kan ingen Grundeier indløse Byggefriheden uden efter en paa hans Bekostning foretagen Omtaxation, og efter andre fem Aar bestemmer Regjeringen selv uden nogen Indskrænkning ved Taxation eller deslige det Bederlag, som den vil forlange. Den stedfundne Forretning viser saaledes, hvad Taxatorerne ansatte Forskjellen mellem den nuværende ind-